

NO HI HA MÉS QUE UN SENYOR

Benvolguts diocesans:

Una antiga fórmula de fe, recollida en el llibre dels Fets, diu que Déu va ressuscitar a Jesús i “el va constituir Senyor (Kyrios)” (2, 36). El que es va fer servent de tots i va assumir la mort en creu –canta un antic himne cristià- ha estat aixecat sobre tot de manera que “tota llengua proclami que Jesucrist és Senyor, per a glòria de Déu Pare” (Filip 2, 11). El Ressuscitat és, veritablement, el Senyor de tot i de tots. Què significa això?

En primer lloc que no som nosaltres els senyors de la nostra pròpia vida. L’home contemporani pensa que és el suprem i últim amo de si mateix: del seu cos, de la seva sexualitat, dels seus béns i fins i tot de la seva pròpia vida. Per això, reclama el dret de decidir sobre la seva vida i la seva mort. Però reconèixer el senyoriu de Crist significa que totes les nostres decisions s’han de madurar, contrastar i adoptar-se a la llum de la seva Paraula i davant Ell. Diu la carta als Corintis: “Per a nosaltres no hi ha més que un Senyor Jesucrist, per qui existeixen totes les coses i per qui també nosaltres existim” (1 Cor 8, 6). Vivim i existim per a Jesús, el Senyor.

Que Jesucrist és Senyor significa, també, que cap ésser humà és amo d’un altre. Les persones tenim una temptació constant de posseir i dominar sobre els altres, d’acaparar, explotar i manipular als altres. Però nosaltres no som els seus senyors i no tenim cap dret a usar-los com a instruments. Com tampoc som amos de les coses i, per això, els béns de la terra no poden ser utilitzats de qualsevol manera, malgastant-los, consumint sense fre o destruint la seva diversitat i riquesa.

Els primers cristians eren molt conscients que Jesús no comparteix el seu senyoriu amb ningú. Per això es negaven a signar la fórmula que deia “Kyrios Kaisar” (El Cèsar és Senyor), fins i tot a costa de la seva pròpia vida. Per a ells l’únic Kyrios és Jesús, el Messies de Déu. Proclamar a Jesús com a Senyor desafia a tots els poders que volen dominar sobre l’home, imposar les seves idees i sotmetre’l. És lògic, per això, que susciti la sospita i fins i tot l’oposició de tots aquells que es creuen “senyors” del món.

És important anotar que el senyoriu de Crist ens allibera de les nostres esclavituds i ens atorga una gran llibertat, perquè Jesús és Senyor en forma de servent, no dominant sinó fent-se l’últim i sent esclau de tots. El senyoriu radical de Crist ens dona una gran llibertat en tots els camps. Llibertat davant l’autoritat, que acatem, però sense servilisme; llibertat davant els béns materials, que necessitem i usem, però sense tornar-nos dependents d’ells; llibertat davant l’aprovació dels altres i davant la tirania del “políticament correcte”, una llibertat que ens permet actuar sense haver de renunciar al nostre propi criteri; llibertat, sobretot, davant les nostres pròpies cadenes interiors (vessa, orgull, tristesa, desesperança...)

Finalment, cal subratllar que el senyoriu de Crist és progressiu, que es va realitzant pas a pas en la nostra vida i en el món. Hem de deixar que Jesús sigui el Senyor de tot el nostre ésser: els nostres pensaments, les nostres accions, els nostres projectes. Ell mereix ocupar cada racó de la nostra existència: no sols quan resem, sinó també en els moments de treball o estudi, d’oci o de convivència. En aquesta perspectiva, celebrar la Pasqua és deixar que Jesucrist sigui el nostre únic Senyor